

prepoznavanje

Ali ova kuća
samo je naša
čuvajući čvrsta
voleći lepa

Čekam da skinuta zvona zazvone

Da se zvonici na papir sruše. . .

POČITELJ

1981.

Kula Gavran-kapetana

Stražarim nad tobom, nahereni grade,
I vek moje glave sadrži vekove
Okrenute unapred.

Na domet strele stajem
Između već nestvarnog koplja
I ženskog stopala

I znam:
Iz mojih očiju vire bedemi.

osobeni znaci

srba mitrović

DRHTANJE

Sećajući se postaješ okrutan
Gospodar vremena – osećanja
Ishlapiše, il dovedena do slike-istine,
Stilski su obrt nametnut
Dozvanoj sekvenci: kao posuda
Puni se šuplja kontura – izranja
Oplakana stvarnost, stvarnija
Od sebe mrtve.

O, sećanja bez suza,

Bez pokreta u drhtanju, gole prikaze
Mašte, svet se uobličava i opet
Razobličava,
Da takav na sebe liči
Zauvek.

SLUTNJA

Nedotupavnom blagošću
I bezimеноm surovošću
Sija priroda,
Lice živoga boga
U kojeg ne verujemo.
Sluga mu
Koji vlada,
Bog je naslada.

A ti,
Delom si deo
Celine što hiti;
Glava sluti
Ono što biva,
A kost zna
Šta mora biti.

PELJEŠAC

Na golim planinama
Senke oblaka,
Vinograd,
Gori li il zri?

Burin kulise pomera
Ka dečjem crtežu mora,
Pripeka,
Svetlac vri.

OSOBENI ZNACI

Noga, grud i čelo
Mesta su dostupna
Gde sudba beleži
Svoja posedovanja.

Pružiš li pogled
Širom mape kože
I odmeriš ožiljke,
Beline ružičaste,

Slika se sklopi
U svoj kaligram,
Nagoveštaj prošle
I pristigle drame:

Vidiš maslinu
I slepog starca
Kako venu
U vrtu na Kolonu.

karolj ač

GORSKI GOVOR

Reč, ona prava
ne laska
mislil:
strmena je
i ispravna,
u kamen urala rečenica – bor.
A lepota, ako je ima,
potiče iz rane,
kao miris bele smole
iz pukotine, koju
otvara sekira
i kako se otvara, zarasta

Reč, onu pravu,
u krilu divljih brda
u surovov ljubavi
otvarajuće –
zatvarajuće,
naoblačujuće planinsko jezerce
izriče na jeziku vukova.
Još nije moja
ova nemilosrdna,
kao kamen tvrda
pesma, ali već počinjem da je shvatam.

Durmitor, 1979.

TRENUK

Jedan trenutak: ni više ni manje.
Meni toliko, ali tebi. . . ali drugome?
Možda ni toliko, ništa možda, moguće.

Dva trenutka: dva puta jedan. Puno? Malo?
A između praznina: Rođenje, sahrana.
A taj koji spava? Koji gleda na stranu?

Jedan trenutak, dva, koliko trenutaka
onome koji stoji, ili trči napred?
Koliko trenutaka je sto godina ispod zemlje?

A onome kome je baš samo toliko ostalo?
Baš samo toliko?
Samo toliko?
Toliko?
Ništa: Beskrajn trenutak

1975.

GORKO PREPOZNAVANJE

Častoljublje? Pravda? Milina? Svest krivice?
Koga interesuje: Kakav si? Šta osećaš? Šta hoćeš?
Odvajanje: jedini tvoj posao. Nestajanje.
Samosvesno
Kukavički? Svejedno. . .
Niko te neće primiti, ni naknadno.

1978.

ZIMSKI EPIGRAM

Opiljačkan stojim, kao drvo;
bar da se koleban kao voće!
ako puno čekam, ostaje
umesto vešala stolica za ljuhanje,
a umesto nebeskog plavetnila mastilo. Plavo.
Život – smrt? Samo amajlija. . .

1979.

NAŠA KUĆA

Temelj joj je kost
cigla prkos
greda – briga
krv – žbuka
i na kamenu kamen
istorija
znanje snaga
i ljubav

Zid joj drži
bratstvo
svet celi
moj i tvoj

ZVON

ljubica miletić

JA I MOJA SENKA

Stvoreni od iste gline u istom času
Pod istim nagibom zvezda
Rastemo ja i moja slučajna senka

Bez prava na plitkost istine
Jer dat nam je govor – jezika dar.

Ostavljamo budućnosti da nas prepozna
Ostavljamo ovo grafitno telo
U hrastovoj košulji

Ovu građevinu od čistog vazduha
I voljebnih reči, ostavljamo budućnost
Budućem da nas prepozna u njoj.

Stvoreni od istog praha

Istih čestica u istoj kosmičkoj oluji
Istim strujama nošeni, lebdimo

Ja i moja slučajna senka –
Dva bela orla na kristalnom nebu
Dva lekovita izvora u vidu sveta.

VEČERNJI ZVON

Opet mi došla tamna senka. Sedi i piše
Na mesečini. Napregnem oko, zenicu suzim
I ne znam sasvim da li su čini?

To što nazreh, između grana, jesu li vile?
Prividi fini? Ili je odraz moje senke
Zanete pesmom u daljini?

Što se ne javi, ako je ona pošalje nekakav
Svetlucač znak da jasno razlučim
Dokle sam ja odakle njen odraz

Moj vlastiti zrak.

U staklu stojim ko udes nečiji,
Sputanog vida i lomne duše.

